

Чимало інженерів і техніків, переведених на виробництво з апарату трестів «Кадіїввугілля» та «Ворошиловськвугілля» (Ворошиловградщина), знову осідають в канцеляріях.

З апарату — на виробництво!

Мал. О. КОЗИЮРЕНКА

№ 5 РІК ВИДАННЯ XV

ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1955

ПЕРЕЦЬ

Повалили.

„МАСЛОСИРПРОМНЕБУД“

Хоч будівельна техніка, як і всяка техніка, швидко йде вперед, проте велетенські споруди, що живуть у віках, будуються досить-таки довго.

Піраміду Хеопса у Єгипті задовго до нашої ери 100 тисяч чоловік будували 20 років. Панамський канал будувався 10 років.

Виходячи з того, що Близнюківський (на Харківщині) маслосирзавод будують уже дев'ятий рік (з 1946 р.), слід думати, що цей велетень — щось середнє між Хеопсовою пірамідою і Паямським каналом.

Але так думати все ж не слід. Коли в цьому будівництві й є

щось велетенське, то хіба тільки бюрократизм, яким його оточили.

Є така установа — «БМУ № 1 Укрголовмаслосирпрому». Назва у неї довга, буде вона теж дуже довго і надто погано — за програмою «стук-грюк, аби з рук». Оця сама організація з дієтичним прізвищем і буде близнюківський «Маслосирнебуд».

У Близнюках лісу немає, а ліс новобудові дозарізу потрібний. Дирекція незбудованого заводу взялася допомогти будівельникам добути ліс. Пише вона, благас: дайте лісу! Просить-голосить, а лісу ніхто не дає. Написали були

ще в 1953 році (коли в одному міністерстві були) міністри промисловості продовольчих товарів УРСР т. Рудницькому. За час, що минув відтоді, міністерство встигло поділитися надвоє, а відповідь т. Рудницького і досі до Близнюків не дійшла.

Написала дирекція т. Рудницькому вдруге, у лютому 1954 року. До Близнюків прибула відповідь заступника міністра т. Воробйова: ліс обов'язково прибуде.

А він не прибув.

У вересні 1954 року написали про ліс міністрові промисловості м'ясних і молочних товарів т. Голоті. Відповів на листа начальник

«Укрголовм'ясомолпостачу» т. Рябов: ліс буде незабаром.

Ні незабаром, ні через місяць після «незабаром» ліс не прибув. Тоді поїхав директор заводу т. Аничкін до Києва сам. У присутності відомого вже нам т. Рябова мав розмову він з заступником міністра т. Процаком. Було це в листопаді минулого року. Процак обіцяв: ліс одержите в грудні. А лісу й досі немає.

Що б то було при закладці заводу та посадити деревця. Вони за 8 років ого-го як розрослися б. Не треба було б блукати по канцелярських хашах, шукаючи лісу.

Микола КАРПОВ.

ВИКРУТИЛИСЬ

(КІНОСЦЕНАРІЯ БЕЗ ОСТАННЬОЇ ЧАСТИНИ)

Частина перша

Добре умебльована квартира інженера Львівського заводу автотранспорту Ізраїля Григоровича Екслера. Господар сидить у кріслі. З його руки на підлогу падає газета.

— Що тебе так стурбувало? — сполохано запитує дружина.

— Оце, — киває він на газету.

Крупним планом заголовок: «Кращі люди заводів Львова їдуть на роботу в МТС».

— Пі! — пкіає дружина. — А тобі що до того?

— Ситуація, — глибоко зітхнувши, відповідає Екслер. — Така ситуація, що доведеться й мені їхати в МТС...

— Назавжди? — жахається дружина.

— Що ти, що ти! — заспокоює господар.

Перша сторінка обласної газети «Львівська правда». Крупним планом лист І. Г. Екслера, в якому він пише, що з великим піднесенням їде працювати в МТС.

Частина друга

Городоцька МТС у приміській смузі Львова. Кабінет директора. У кабінеті сидять директор МТС Микола Григорович Дудченко (який теж недавно прибув сюди з великим піднесенням) і головний інженер Екслер.

Розмовляють пошепки.

Дудченко. У приймальні багато народу?

Екслер. Та вже чималенько.

Враз починають кричати.

Дудченко. Геть, негіднику! Бачити тебе не можу!

Екслер. Від такого чуя! Тобі свиней пасти, а не директором бути!

Дудченко. Геть, нахабний мерзотнику, з кабінету!

Приймальня. У ній сидить багато механізаторів.

Тракторист. Чого це вони зчепилися?

Слюсар. Хіба вперше? Отак щодня.

Тракторист. А ми сподівались, що з новими керівниками наша МТС вийде з прориву. Ні, з такими далеко не поїдеш.

Вечір. Готель. У найкращому номері Дудченко й Екслер.

Екслер. Не забудь, друже, настроювати в обласне управління ще одну кляузу на мене.

Дудченко. Та-от ніяк не придумаю, що б таке ще написати. Повторюватись не хочу, а нового — не вигдаю.

Екслер. Можна й повторитись. Головне, щоб начальство переконалося, що два ведмеді не можуть жити в однім барлозі.

Частина третя

Той же кабінет директора Городоцької МТС. У кабінеті Дудченко й Екслер. Обидва радісно збуджені.

Дудченко (тримаючи в руках наказ Львівського обласного управління сільського господарства від 22 липня 1954 року). Добилися свого! Обвели ми їх кругом пальця. Написано, що ми з тобою не спрацювалися.

Екслер. Два ведмеді! (Сміється).

Дудченко. Тут ще й попередження тобі записано.

Екслер. Повік не забуду твоєї послуги, дорогий Микола Григоровичу!

Дудченко. Тепер вони тебе в якусь іншу МТС перекинуть. А ти туди й не потикайся. Маючи такий наказ, у Львові влаштуєшся.

Екслер. Ясно. Обласне начальство припустило тактичну помилку — треба було мене в одному наказі і звільнити, і призначити.

Дудченко (заздрісно). Ти викрутився... А що мені робити?

Частина четверта

Подвір'я Городоцької МТС. Біля майстерні гора металевого лому. Біля неї комісія з представників обласного управління сільського господарства, обкому профспілки і працівників МТС. Представник МТС дає пояснення.

— Ще торік — це були трактори, але їх спіткала лиха доля. Вони ремонтувалися в нашій майстерні і через те не повернулися на поле. Ось рама потужного дизельного трактора ДТ-54, на ремонт якого було витрачено 4.476 карб. Після ремонту трактор «розукрупнили» — мотор і картер переставили на інші машини. А це був трактор ХТЗ-НАТІ. На його ремонт витратили 13.349 карбованців і теж «розукрупнили». Таку ж маніпуляцію зроблено з тракторами ХТЗ-7 та КДП-35. Вони ще торік потрапили на це кладовище, а в списках і досі лічаться живими й бадьорими.

На весь екран напис: «200 тисяч карбованців і чотири трактори». Це збитки, яких завдали державі Дудченко з Екслером.

Частина п'ята

Квартира, яку глядач бачив у першій частині. У тому ж кріслі сидить начальник виробничо-диспетчерського відділу одного з львівських підприємств Екслер. Біля нього дружина.

Дружина. Це жахливо! Тебе знову посилають в МТС?

Екслер. Дурниці-дрібниці! Викручусь...

Дружина. Чудесно, котику мій, чудесно! А як у Дудченка?

Екслер. Звільнили. За погану роботу і за розбазарювання тракторів. Вже повернувся до Львова.

Дружина. Чудово! А чи не влаштувати нам невеличку вечірку? Адже так щасливо все закінчилося.

***

Шостої частини нема. Її повинні створити партійні організації, які послали Дудченка і Екслера підносити сільське господарство.

В. ЗАГОРУЙКО.

м. Львів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

ОЗНАКИ ВЕСНИ

Підготовка до сівби в деяких обласних управліннях сільського господарства.

ЩО ДАКНЦІ

У сім'ї було чимало
Суперечок і незгод,
Поки Ліля побувала
В ательє останніх мод.

Тато — проти,
Мама — за,
Ледь не вдарила гроза!
Мама вірна своєму слову:
Є п'ятірка, —
на обнову.

Ліля й мама небувалі
Моди бачили в журналі.
І нагледіли фасон,
Не фасон,
А просто — сон!

Ім сказав кравець:
«Ну хто
Не похвалить це пальто?
Тим, хто вчиться лиш на п'ять,
Можна сміло замовлять!»

Ліля мірить без кінця.
Мама каже:
«До лиця!
Неодмінно треба теж
Капелюшок в тоні беж...».

Капелюх попався в тон,
Не фасон,
А просто сон!
Ззаду бант,
Збоку бант,
В капелюшніці — талант!
Для тепла і для краси
На здоров'ячко носи!

От минає місяць. Знов
Просить модниця обнов:
— Хочу туфлі, як у Люди!
— Є п'ятірка?
— Буде, буде!

Мама знову щось мудрує,
Хоч не зайві ж гроші ті,
А школярка все малює
Моди й моди...
В зошиті.

От щоденник принесла,
В ньому двійок — без числа.
Тато взявся рахувати,
Налічив за тиждень — п'ять.
«Що ж, — сказав до мами гірко, —
Полюбуйся — вся п'ятірка!»

Мама в сльози:
«Боже мій!
Цілих п'ять —
І їй одній??
Звідки двійки? Це жахливо!
Забуть, це несправедливо».

Тато дихає грозою
И каже далі: «Диво!
Я погоджуюсь з тобою,
Це — несправедливо.
Коли б я їх ставив сам, —
Розділив би пополам,
По заслугі
Двійки ці —
І матусі, і дочці!»

Інна КУЛЬСЬКА.

Лев'яча доля.

ЗАЦЕПА

НЕ ДО ВПОДОБИ

Робітник Морозов часто прогулює, приходять на роботу п'яний.

— Що з тобою, Морозов?
— Весь час присіпаються до мене. Раніш докоряли, чому я на роботу не ходжу, а тепер, чому ходжу на роботу п'яний...

«Зацепа» — так зветься наша одноперчанка — сатирична стінгазета, що виходить на Харківському заводі транспортного машинобудування. Минуло 10 років з дня виходу першого номера «Зацепы». Перець щиро вітає редколегію, художників, авторський актив і читачів газети з десятиріччям.

Нижче друкуємо малюнки з «Зацепы».

Мещан-Ноздрєв

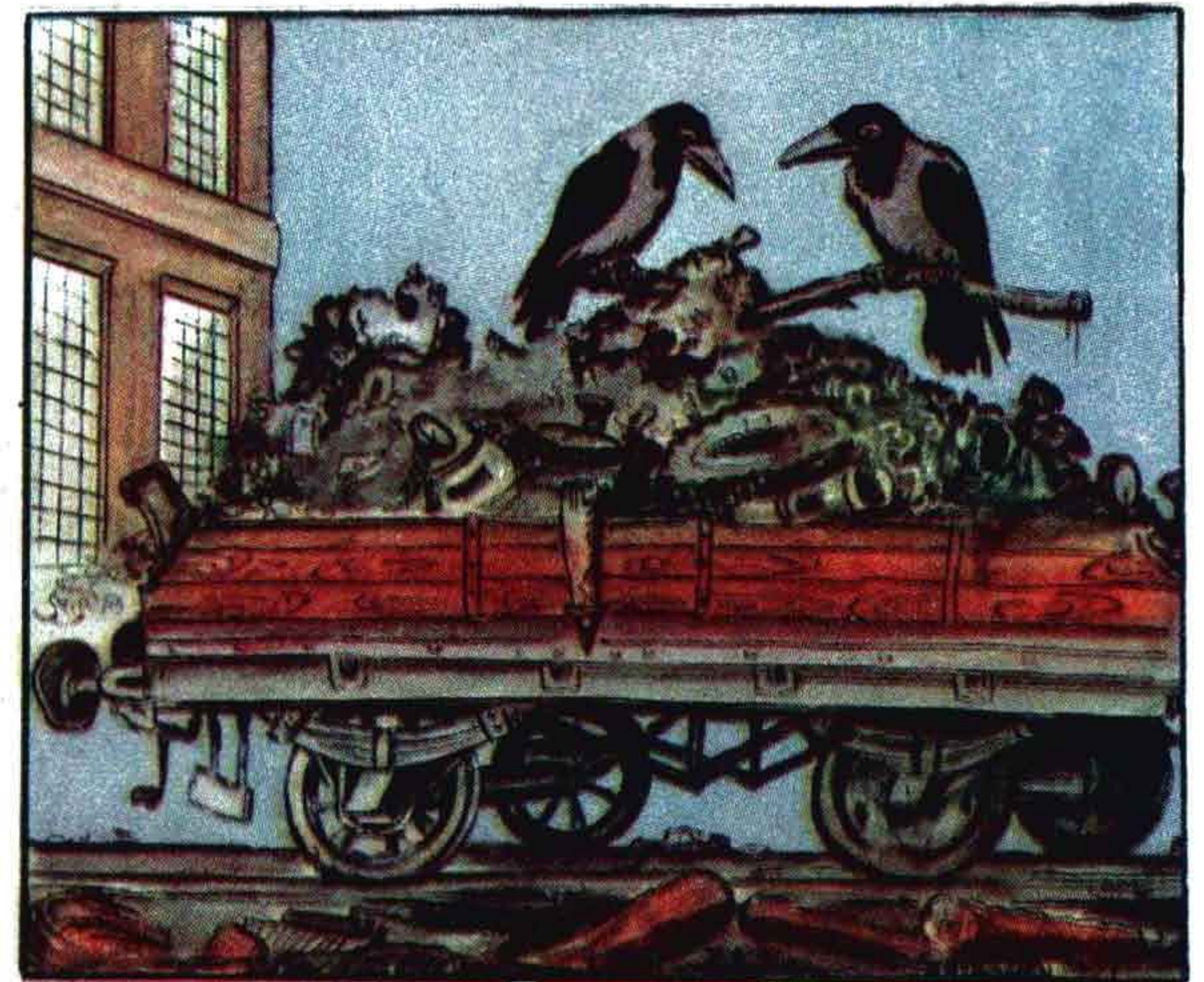
Начальник цеха, 450 т Мещан в розмові з працівниками цеха, а також друкує відомості про заводі допускєт нестойкую звичайну роботу грубость и зневажливість.

Никого не замечает
Грозный сделал вид
Оскорбляет, прогоняет
И грубит
Всем конечно не до смеха
Плачет не один
Не Мещан начальник цеха
— ГРУБЫЙ МЕЩАНИН!

ПІСНЯ ПРО ВОРОН

Ковальський, корпусний і копровий цехи довго затримують платформи й вагони, що призводить до значних простой заводського транспорту.

Ворону питала ворона:
— Де будем гніздо будувати?
— На дереві.
— Що ти? Чого нам
Так високо, сестро, літати,
Коли у дворі недалечко
Платформи стоять з вантажем?
От там ми зів'ємо гніздечко
И спокійно собі заживем.

Застібаючи на ходу макінтош, Зубик нагадав:

— Зіно, ти ж подзвони, куди я сказав, щоб люди були на місці. Не забудь!

Зіна, червонощока двадцятирічна дівчина — технічний секретар Буряківського міського комітету комсомолу, або, як її жартома прозвали, «сиділка», завжди неохоче відповідає на подібні нагадування. Їй здається, що то зайве — дзвонити на завод, чи шахту, або в інститут і попереджати «людей», тобто комсомольських працівників, що секретар міському товариш Зубик ошасливить їх сьогодні своїм візитом. Хіба не можна приїхати без попередження? Приїхати, скромненько зайти до комітету комсомолу і сказати: «Здрастуйте, товариші! Ну, як тут у вас справи, як життя?»

Проте наказ — є наказ.

— Подзвоню, — буркнула Зіна.

Але її відповіді Зубик не чув: він уже був за дверима. За хвилину секретар умощувався в своєму персональному «Москвичі».

— Поїхали, поїхали! — підганяв він шофера Васю.

Недавно Анатолій Зубик глибоко перебудувався. Раніше бувало він цілими днями сидів і засідав у прокуреному кабінеті. Звичайно, то був цілковитий одрив од мас, чистісінький, можна сказати, бюрократизм, пропади він пропадом! А тепер Зубик не сидить на місці: більшу частину свого робочого дня — він на колесах.

І не тому Зубик наказує Зіні попереджати комсомольських працівників про свій приїзд, що любить пишні зустрічі. Анітрохи. Він не якийсь там бундючний вельможа — він просто не хоче даремно витрачати дорогоцінний час. Ну куди це годиться? Приїде він, скажімо, на шахту чи в інститут і не застане секретаря комітету. «Де секретар?» — «Спустився в шахту». А в інституті скажуть: «Секретар на лекції». Сиди тоді й жди. Так він зможе побувати за день лише в двох-трьох організаціях і, чого доброго, знову відірветься від мас. А при своїй теперішній системі Зубик завжди знає, чим живуть і дихають комсомольці.

А як легко тепер Зубикові виступати на зборах і нарадах! Кому-кому, а йому, секретареві міському, на кожних зборах дають слово. Він, не поспішаючи, виходить на трибуну, відкашлюється, розкриває блокнот і починає сипати фактами, а товариші з президії захоплено дивляться на нього і дивуються: «От молодчина, — геть усе знає!».

...Перед Зубиковими очима розгортається панорама «Колівані». Він починає готуватись до виходу: заглядає в шоферове дзеркальце, водить бровами, поправляє галстука з вишитими на ньому мініатюрними сернами.

Він ще з машини побачив, що у вікно виглядає комсорг шахти Надя Біловоленко.

— Порядок! — посміхнувся Зубик.

— А я знала, що ви приїдете! — вітаючись, призналася Надя. — Мені Зіна дзвонила.

— Ну, доповідай, що тут у вас, — начальницьким тоном запитує Зубик, зупинившись біля столу в картинній позі. У нього гостроносе, худорляве обличчя, зачіска з проділом, але головне, що прикрашає його, це — чудовий, кольору печеного яблука, габардиновий макінтош. Коли Зубик стоїть, хвацько випнувши груди, то, завдяки натоптанім ватою плечам, він має показовий, навіть монументальний вигляд.

— Готуємось до свята, — відповідає комсорг, — молодь стала на передсвяткову вахту...

— Скільки чоловік взяли зобов'язання? — підганяє Зубик.

— Я поки що не підрахувала, — винувато признається дівчина.

— А скільки молоді шахтарі дали вугілля понад план?

Надя червоніє і називає, видно, далеко не точну цифру. Зубик, не присівши ні на хвилину, засипає її ще десятком запитань, записує щось у блокнот.

— У мене до вас одна справа, — боязко говорить Надя. — Ми ніяк не можемо домовитись з начальником шахти. У нас є електрослюсар Паша Гулевський, комсомолец. Він живе на Бородинці і вчиться там у вечірньому технікумі. А його майже щодня затримують на шахті на годину-півтори. Паша запізнюється на робочий поїзд і пропускає заняття. Що це виходить? Хлопець може залишитись на другий рік на третьому курсі. Треба вирішити...

— Сама й вирішуй! — махає рукою Зубик. — Читала рішення з'їзду: міський комітет не повинен займатись дрібною опікою. Бері ініціативу на себе й вирішуй.

— Як же мені вирішувати? — перепитує дівчина. — Начальник шахти й слухати не хоче. Зайдемо до нього разом, поговоримо...

— Ні, ні, — крутить головою Зубик. — Годі! Досить засідательської метушні.

Він прощається з комсоргом. Біля машини знову підганяє Васю:

— Поїхали, поїхали!

Сидячи в машині, Зубик виймає з кишені записну книжку і перечитує розпорядок дня.

- «Перевірити:
1. Шахта «Колівань».
  2. Коліванська ГПШ.
  3. Завод імені тридцятиріччя...
  4. Артіль «Металштамп».
  5. Кіно «Ураган».
  6. Гірничий технікум.
  7. Кар'єр?»

Цифру «1» Зубик обводить кружечком і робить помітку: «Комсорг не в курсі».

Біля «Кар'єра» стоїть знак запитання. Це означає, що дорога туди погана, і якщо Зубик затримається в інших місцях допізна, то поїзду на кар'єр доведеться відкласти. На тій дорозі, чого доброго, розіб'єш машину...

Нещодавно Зубик і без того потрапив у біду. Він повертався з стадіону. Машин зібралось видимо-невидимо. Зубикові не терпіло-

ся і він, показуючи на просвіт між машинами, гукнув: «Сюди!» Шофер крутнув баранку і зачепився за буфер вантажної машини. Автомобіль труснуло, на якусь мить він зупинився, потім рвонув уперед, але позаду щось загуркотіло, неначе на брук кинули старе порожнє відро. Вася зупинив машину й ахнув: праве заднє крило «Москвича» було вирване з м'ясом. Попоходив після того Вася по гаражах, шукаючи запасного крила. Насилу роздобув. Правда, крило було іншого кольору, ніж машина, але довелося припасувати хоч таке. Після цього машина стала схожою на сороку: вся темносиня, а крило сіре.

...Ця «сорока» й зупинилася біля ГПШ, а як сказати по-людському — біля гірничо-промислової школи. Тут секретарює шістнадцятирічний учень Гриша Бобров.

З Гришею Зубик завжди розмовляє поблажливим тоном.

— До свята готуетесь?

— Пишемо лозунги.

— А скільки народу виведете на демонстрацію?

Гриша знизує плечима.

— Поганий з тебе керівник, — докоряє Зубик і записує щось у блокноті.

— Аморальні прояви спостерігаються? — допитує він майбутнього шахтаря.

— Ні, з цим ми покінчили, — відповідає Гриша. — У нас з майстром горе: прийшов на заняття випивши. І хлопці, звичайно...

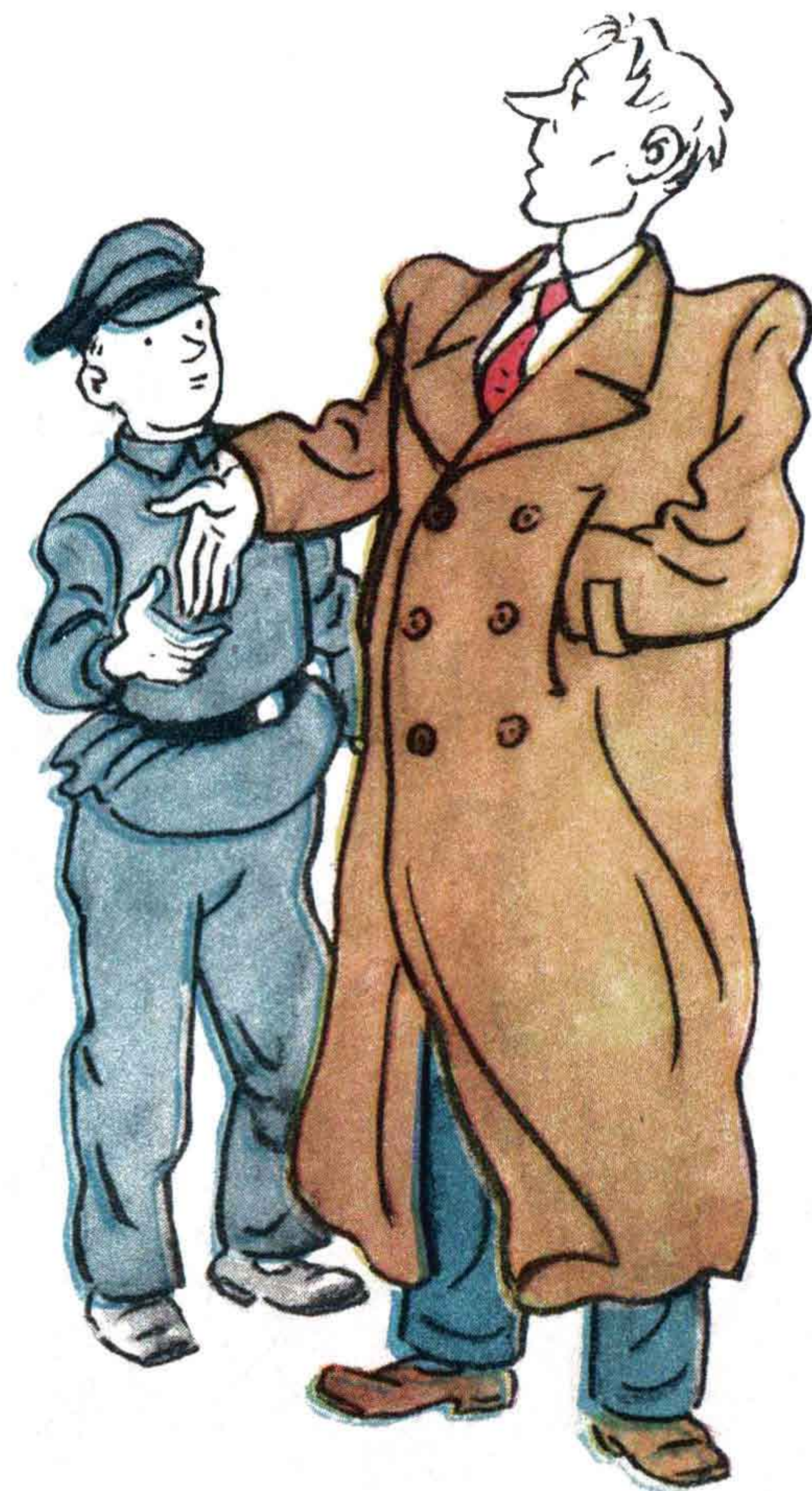
— Що про це говорити! — перебиває Зубик. — За майстра ми з тобою не відповідаємо. Ти краще подумай про демонстрацію: щоб оркестр, дисципліна, щоб у ногу... Візьми ініціативу в свої руки. Тримай! — каже він, подаючи на прощання руку.

Шофер не думав, що Зубик так блискавично упорається в школі, і почав було копатися в моторі.

— Поїхали! Поїхали! — ще здаля командує Зубик і робить рукою владний жест, немов той поранений полководець, що, лежачи на носилках, як-то показано в одному кінофільмі, посилав на ворога своє військо.

До самої ночі літає машина-сорока по місту та селищах, і Анатолій Зубик збирає факти, записує, докоряє, розпикає і, немов той сівач, розкидає всюди свої мудрі керівні вказівки.

м. Сталіно.

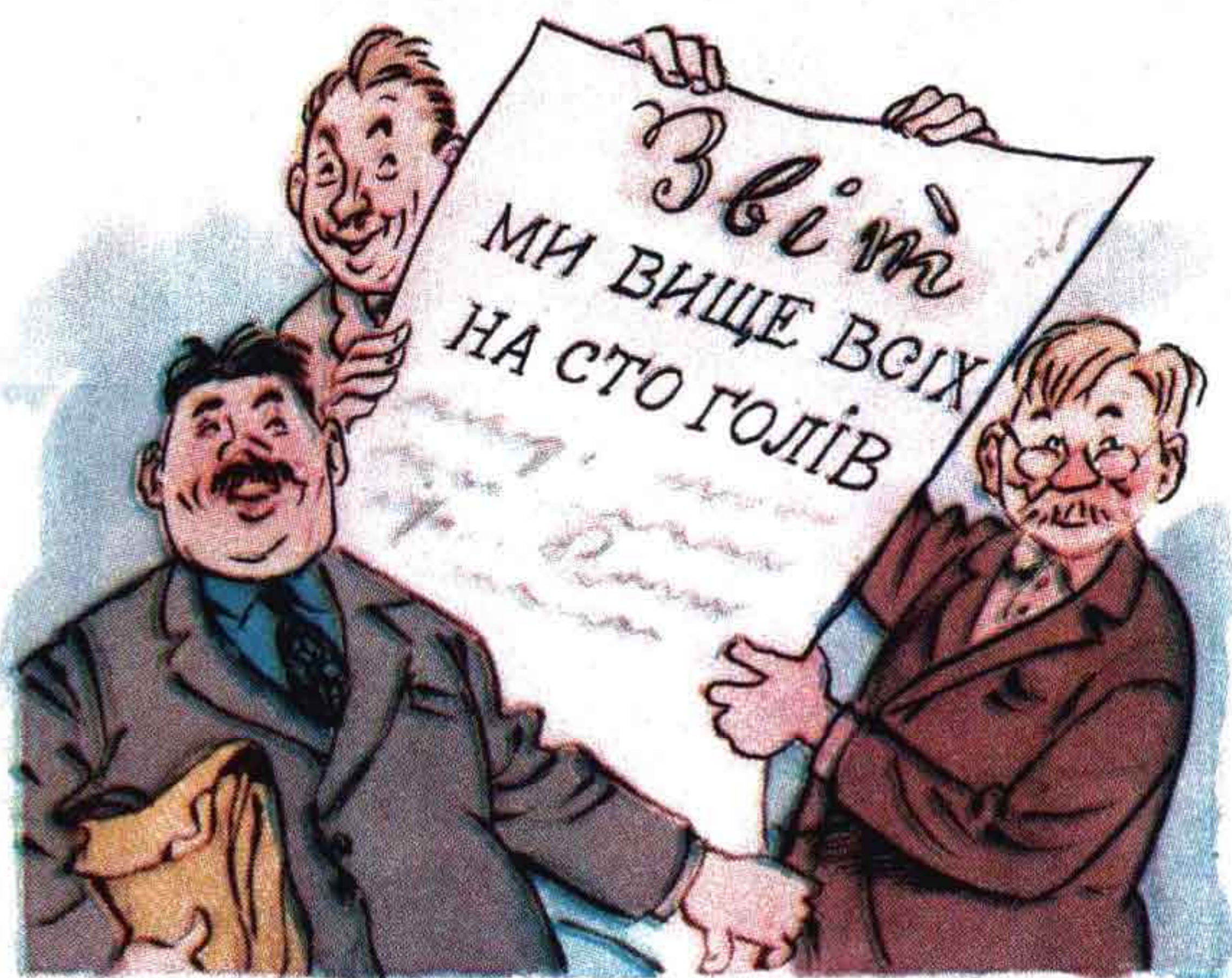

ТВОРЦІ ТА НЕГІДНИКИ

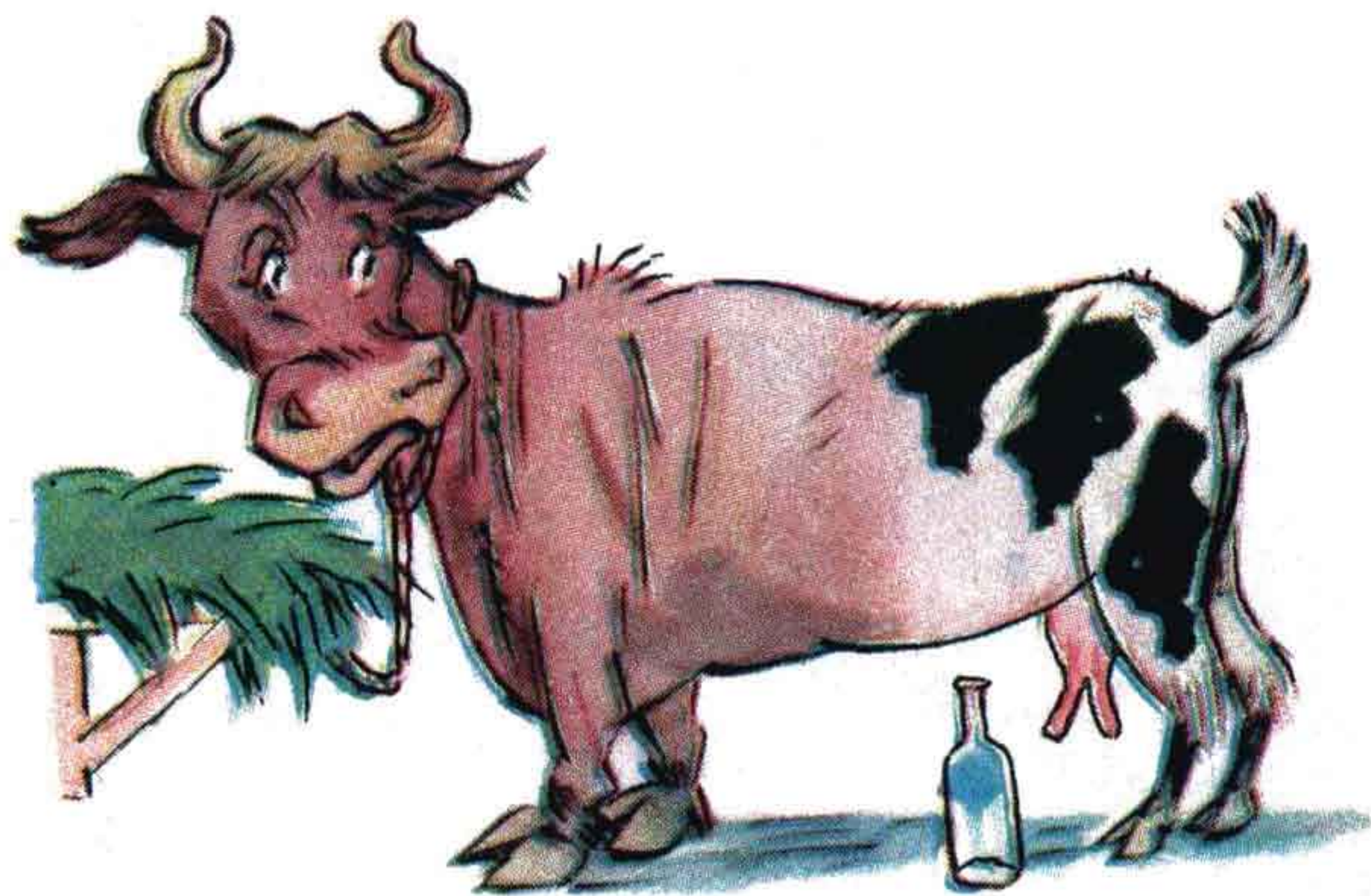
КРУГОМ ЗВІТУ

В районний центр черговий звіт
Правління подає.
У тому звіті — скрізь амур,
Усе, що треба, є.

Є про овець і про свиней,
Про птицю й про корів.
В артілі виконано план
«По кількості голів».

Але коли окремо взять
Надої молока,
То там картина з молоком
Виходить ось яка:

Коли вгодованість свиней
Окремо взяти теж,
Здається — на такій свині
Коня переженеш!

...На Херсонщині, як ніде, дуже ясно відчуваєш силу заощадженого народного карбованця.

Молода дочка Дніпра — Каховська ГЕС — ось-ось в усій красі постане перед всенародними очима.

А скільки інших приємних новин на Нижньому Дніпрі! Новий красень — залізничний міст повис над Дніпровими хвилями поблизу Херсона. А в самому Херсоні почуєш:

Дніпро котить хвилі сині,
Навкруги буяє сад...
В місті нашому текстильний
Скоро буде комбінат!

Якщо раніше й лічили в Херсоні мільйонами, то, напевне, лише банки консервів — консервні заводи тут дійсно потужні, дають продукцію і Москві, і Ленінграду, і Києву, і Владивостоку, і Мурманську, і Сахаліну...

А тепер будуть виробляти і мільйони банок херсонських консервів, і мільйони метрів херсонських тканин.

Могли б зовсім хорошими бути діла херсонські, якби не знало це місто однієї великої біди: клопів розвели тут, найосоружніших клопів у радянському домі — злодіїв і злодюжок.

За шумом великих будов хочуть вони лишитися непочутими й непоміченими.

Мовляв, ви собі лічіть свої мільйони, вголос лічіть, а ми нишком тут — хап, там — хап, тут — куш, там — шмат... Хі-хі-хі...

...Знайшов один великий клоп собі щілину, — та де! — у директорському кабінеті Херсонського м'ясокомбінату. Забрався у директорське крісло і табличку на дверях почепив:

А. СМОЛИКОВ

І почали сповзатися до нього всілякі паразити. Пригрів Смоликов афериста головбуха Ігнатова, — легше стало заплутувати звіти, підробляти документи, нагромаджувати свої злочинські резерви. Ще не дуже глибоко копнули ревізори, а вже виявили, що паразитам удалося приховати від держави і накопичити необлікованої продукції (лишків) на два мільйони карбованців.

Прикинувся Смоликов після ревізії нещасною мурашкою, почав схлипувати та бідкатися, що його «обкрутили», заходився паплюжити Ігнатова в усних заявах і в писаних довідках, обурюючись з приводу того, що, мовляв, Ігнатов зник раптово — «як крізь землю провалився».

А, як виявилось, Ігнатов «провалився крізь землю» з благословення Смоликова, який йому ще й характеристику позитивну про чорний день дав.

У ній він засвідчив, що Ігнатов «має хороші здібності до забезпечення недоторканності соціалістичної власності і запобігання можливому її розкраданню».

Протрубила на весь голос про цей факт преса. Викурило міністерство Смоликова з кабінету. Давно б уже не гуляв на волі цей клоп-цинік, якби не херсонське привілля для

злодюг. У Херсоні Смоликову, як і раніше, руку подають. Дружки з м'ясокомбінату кілька місяців знятому директорові посилючки з висококалорійними продуктами додому доставляли...

***

На деяких херсонських підприємствах роззиви наче спеціально все передбачили для злодійських махінацій, для полегшення розкрадання!

Особливими пільгами забезпечила злодіїв адміністрація заводу ім. 8 Березня.

Склади, паркани, сторожі? Який примітив! Тут давно покінчили з подібною кустарщиною. Всю готову продукцію зберігають у найрізноманітніших закутках міста. І як хитро зберігають! Йдете ви, приміром, вулицею Червонофлотською, доходите до будинку № 12. Бачите — підвальчик, двері ледь-ледь тримаються.

Недалечко — дірка, яка веде в підвал. Нізащо не догадаєтесь, що тут зберігається готова продукція заводу. І сторожа нема. Продукцію охороняє... жителька будинку. І подумайте тільки, який вони хитрий сторожовий метод винайшли:

— Я, — каже, — вночі лежу на ліжку і прислухаюсь, щоб ніяких крадіжок не було...

Та й це ще не всі хитрощі адміністрації заводу. Треба ще завідуючого складами готової продукції такого підшукати, щоб ніхто не догадався, хто головний охоронець цінностей. І підшукали — Овсію Адольфовича Альберта. Синочка цього Альберта заарештовано, як злодія, і засуджено за крадіжки на цьому ж заводі...

***

Іноді справедливо обурюються: не бачить, не помічає, мовляв, той чи інший керівник злодійських хитрощів, сліпоту проявляє... Але цього не скажеш про директора Херсонського тресту ідалень та ресторанів Тимофія Івановича Пронкіна. Від нього злодій не втече! Він з усіх сил старається, просто-таки колекціонує злодіїв у своїй, так би мовити, системі...

Було колись засуджено Вуйчика на десять років за крадіжки? Було таке... Не втечеш тепер, голубчику, від Пронкіна! Чухрай в найбільший ресторан міста — «1 Травня» і завідуй виробництвом... І Вуйчик старається. Сьогодні у нього — «недостача матеріальних цінностей». Завтра — «приховання продуктів від бухгалтерського обліку». То на тисячу карбованців, то на дві, то на три...

Завідувала якась Кузнецова ідалнею № 96, зробила розтрату. Іди, люба, спокутуй провини, завідуй ідалнею № 98.

Вигнали якогось Лейбова з системи тресту за те, що розучився відрізняти державне від свого власного. Давай тепер ближче до Пронкіна, починай завідувати ідалнею. Лейбов і завідує, — як місяць, так у нього й нестача.

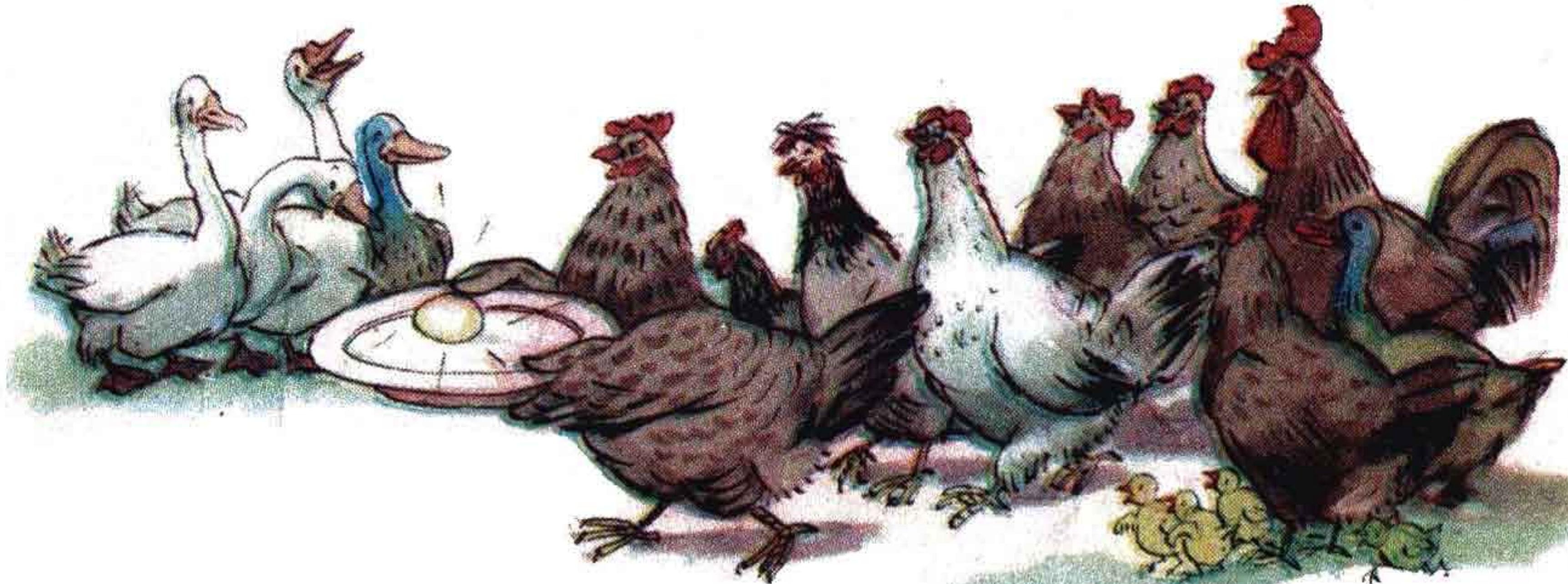
За всіма Пронкін, може, й не впильнує. Так у нього заступник є — Наум Борисович Полонський. Головне — з знанням справи може допомогти: як одержати, скажімо, на квартиру державні продукти, як потім ті продукти «розкалькувати», буцімто їх використано в

А як з несучістю курей?
Не краще тут і це:
Виходить так, що курна в них
Дешевша за яйце.

Коли як слід розглянеш звіт,
То легко довести:

Зібралися в артілі цій
Лиш роги та хвости!

Голів багато — це не все...
Не в головах же суть.
Суть в тому, що вони дають
І що вони несуть!

ідальні. Тут Полонський — мастак. Не вистачить знань у Полонського, можна позичити їх в його дружини, яка для зручності працює поруч — бухгалтером цього ж тресту ідалень та ресторанів!

...До Пронкіна трестом ресторанів та ідалень керував Мельников. За крадіжки й зловживання зняли його з роботи, віддали до суду. Потім справу Мельникова прикрили, поспішивши застосувати до нього амністію. Яку ж роботу підшукали після цього для Мельникова? Працює він тепер заступником директора «Міськхарчоторгу». Достойну «зміну» підібрали Ткаченкові, який до цього завідував «Міськхарчоторгом»! А Ткаченко, прокравшись, обладнав за 27 тисяч карбованців державних грошей квартиру в приміщенні магазину і тепер замолює гріхи на посаді... заступника начальника великого відділу робітничого постачання.

Так карають у Херсоні шук: в річку кидають. До речі, Юрія Овсійовича Альберта — колишнього директора консервного заводу ім. 8 Березня, короля херсонських хапуг — навіть шукою не назвеш, це акула-злудя. Він з своїми підручними проковтнув в 1952—1953 роках майже на 900 тисяч карбованців консервів, м'яса, овочів та інших продуктів.

Де ж він тепер? Сидить? Нічого подібного. Він тепер начальник відділу технічного контролю тут же, в Херсоні, на іншому консервному заводі.

***

Коли ми розмовляли про ці факти з одним старим нашим знайомим — досвідченим монтажником на Дніпрогесі, який, до речі кажучи, самовідданим трудом заощадив державі за останні роки чимало тисяч карбованців, — він зауважив:

— У давнину, кажуть, подекуди злодієві праву руку відрубували. Страшна, звичайно, кара; але якщо ту, стару, приватну власність так суворо оберігали, то чи можемо ми бути м'якими, коли йдеться про наше, кровне, в боях і труді завойоване багатство?

Звичайно, руки відрубувати не треба. Але слід зробити так, щоб кожен злодій дійсно носив на собі тавро вселюдської ганьби.

Якщо не може той же Пронкін покінчити з своїми злодіями, якщо сам втесався в злодійську компанію, його треба не тільки позбавити довіря партії, не просто засудити, а послати в арештантській команді, — ну, куди? — ну, наприклад, на будівництво дороги із Херсона до Каховки, де ми ще мучимось від бездоріжжя... На найтяжчу фізичну роботу. Хай лікується трудом. Хай горить від сорому, дивлячись на чесних людей, хай закажує дітям і нащадкам своїм до десятого коліна: «Не можна красти! Не можна жити паразитом!»

Наш друг, сказавши це, обмовився:

— Я, звичайно, не законодавча комісія... Просто так, поділився...

Але в його словах було й те, що можна прийняти беззастережно: це — священна ненависть трудящої людини до розкрадачів народного добра.

***

Деякі херсонські обласні керівники ще недавно працювали на будівництві Каховської ГЕС. Якби там хтось почав витягати плити з стін шлюза або розбирати якусь залізну ферму, — не довелося би довго чекати, щоб вони нещадно приборкали негідників.

Але чому ж тут, в обласному центрі, не доходить у цих керівників руки до хапуг?

Чому не поспішають херсонські керівники вносити справжню принциповість і політичну гостроту в боротьбу з крадіжками, не поспішають сказати комуністам тих підприємств, на яких завелися злодійські клопівні, всю сувору правду про цю біду? Чому вони не хочуть пояснити, що той, хто сам не стає горою на захист соціалістичної власності, той не має права бути комуністом, про що спеціально сказано в Статуті партії?

Чому, нарешті, тремтить рука в херсонського прокурора т. Туркевича, коли треба доводити до кінця викриття навіть уже виявлених негідників типу Смоликова?..

Херсонське «привілля» для злодіїв і злуджок мало, звичайно, перчити. Залізну оборотку треба надіти на розкрадачів народного добра!

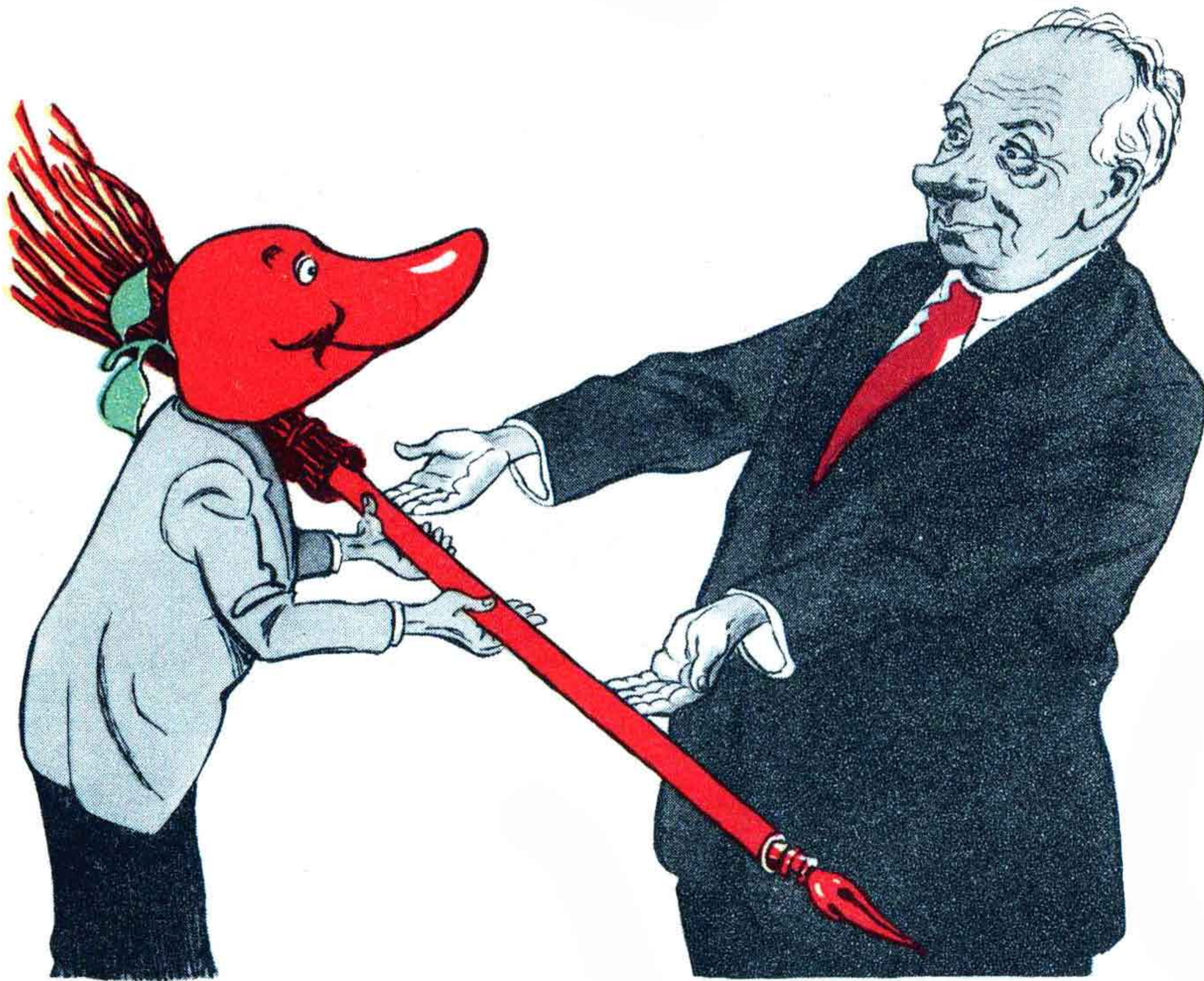
**О. МИХАЛЕВИЧ,
К. СОРОКІН.**

м. Херсон.

М. Т. РИЛЬСЬКОМУ

(З НАГОДИ ШІСТДЕСЯТИРІЧЧЯ)

Дружній шарж К. АГНІТА

Поет,
перекладач,
учений, публіцист...

Тут головне не те, що многогранний хист,
А те, що кожна грань, як на кристалі, чиста.

Шлючи Вам тисячу сердечних побажань,
Ми просим ще одну відкрити людям грань —
Іскристу грань
таланту гумориста!

Від усього серця
Вашого ПЕРЦЯ

ЗАШИФЕРОВАНЕ...

Треба в очі правді дивитися: що було, то було... А чого не було, того-таки не було.

Нічого, наприклад, теревенити про те, що у т. Личаного не було ні кола, ні двора, і раптом, ніби з-під землі, виріс великий дім. Неправда це! У т. Личаного був кіл, був двір, і було бажання збудувати хороший просторий дім. Але здійснив своє бажання т. Личаний не зразу, а лише тоді, коли його призначили завідувачем Хмельівського (на Кіровоградщині) районного відділу сільського та колгоспного будівництва.

Не було, кажете, у т. Личаного лісоматеріалу? Правда, не було. А він подзвонив голові колгоспу імені Леніна — і матеріал появився.

Шиферу, кажете, не було у Олександра Омеляновича? І це правда. Але Олександр Омелянович дзенькнув до того ж колгоспу ім. Леніна — і йому доставили шифер, яким мали вкривати приміщення ферми.

Ніде правди діти: дах колгоспної ферми після цього два роки світив голими ребрами. Зате Олександр Омелянович своїм будиночком увесь райцентр прикрасив.

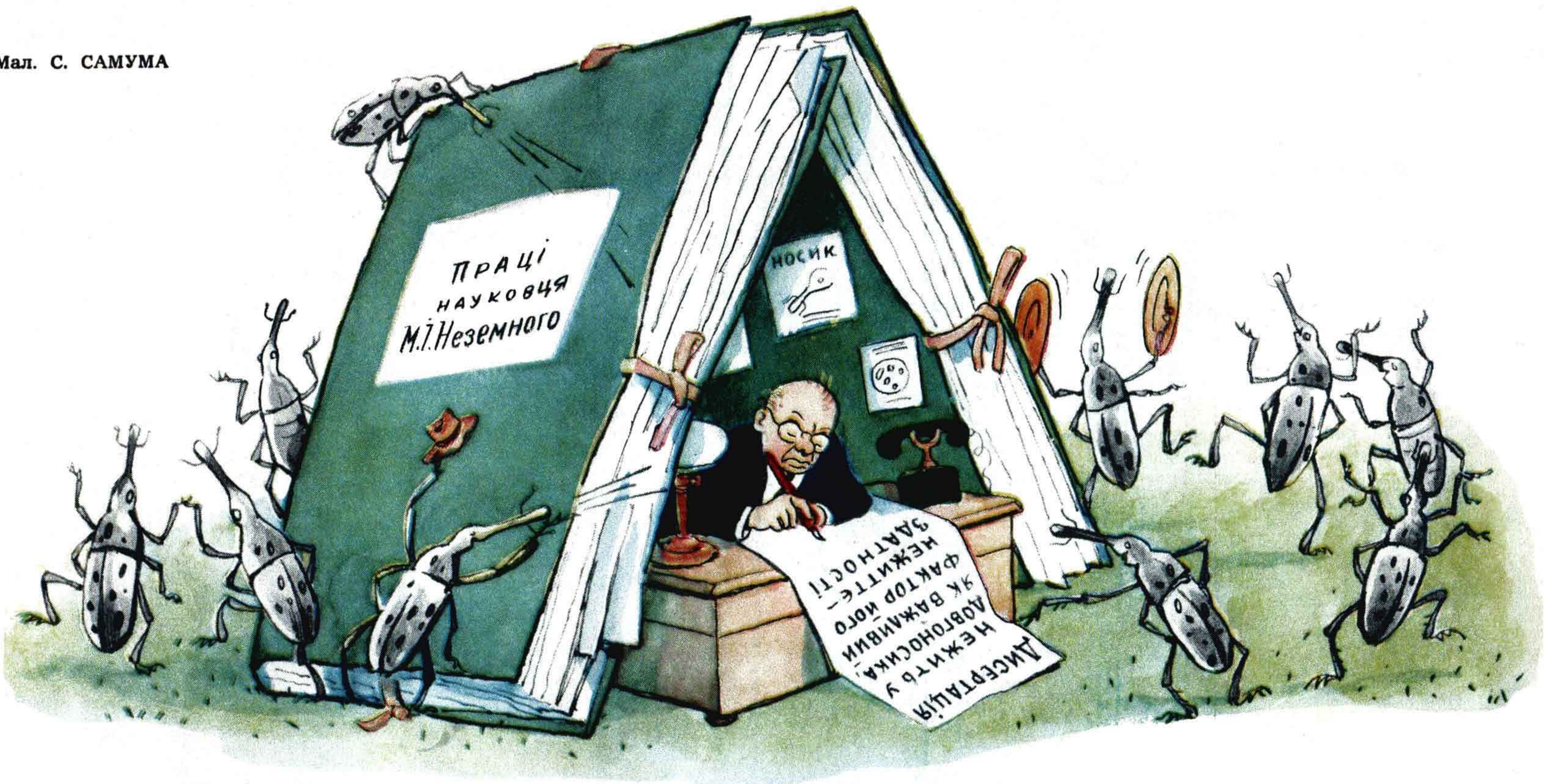
Не думайте, що т. Личаний тільки про себе дбав. Боронь, боже! Коли добрі приятелі — Возний М. Н. та Іжаківський В. Й. закінчували свої будинки, він і їх наділив колгоспним шифером. Хай мурують, хай будують, хай теж своїми оселями райцентр прикрашають. А колгоспна худоба підожде...

Що було — то минулося. Тепер Олександр Омелянович Личаний уже заступник голови виконкому райради, і при слушній нагоді він попереджає підлеглих, щоб вони не змішували громадське з особистим. Але коли недавно до райвиконкому звернувся голова колгоспу т. Саєнко і висловив бажання покрити власну хату шифером, виділений для тваринницьких ферм, Олександр Омелянович Личаний тільки рукою махнув: хай бере...

І справді, спробуй, відмов — так і до твого власного будинку доберуться. Ні, краще вже не вертатися до того, що добре зашифровано!..

В. БУЛАВЕНКО.

Довгоносики. — Чхали ми на цю роботу!..

ЗГОРИ І НА-ГОРА

Прекрасний край Донбас! Які чудові люди живуть і працюють тут! Яка техніка прийшла на допомогу шахтарям, металургам, будівельникам. В одному лише місті Сталіно працює стільки баштових кранів, що, здається, вони за одну мить змогли б перенести все місто на інше місце. Швидко, дуже швидко росте цей чудесний край.

І росте він не тільки вгору та вшир, а й углиб. Під землею, в шахтах, працюють нові гірничі машини й механізми. Коли б усі вони запрацювали на повну потужність, видобуток вугілля в Донбасі піднявся б на небувалу височину. А от же не скрізь ще механізми використовуються на повну потужність. Чому?

Дуже сильно закрутилася паперова метелиця-хурделиця на шахтах. Так закрутилася, що часом і людей, і машин не видно.

Правду кажуть: — жени папери в двері, а вони у вікно лізуть!

— Комбінат, трест кожного дня вимагають якщо не довідку, то «розроблені заходи», — говорить головний інженер шахти ім. Дзержинського т. Вдовченко. — І це все негайно й терміново. Ми «швидкісними методами» розробляємо заходи і відсилаємо. Та ще ніхто й ніколи не перевіряв їх виконання. Як бачите, відривають нас од живого діла тільки для того, щоб було що підшити до «справи».

У тресті «Макіїввугілля» ми хотіли встановити, скільки тут за рік одержано й відіслано паперів. Але не змогли. Щоб підрахувати всі «входящі» та «виходящі», довелося б наймати спеціальний штат рахівників з бухгалтерами.

Розповідаючи нам про видобуток вугілля, керуючий трестом «Макіїввугілля» т. Афенди-ков, між іншим, спитав:

— Ви, напевно, встигаєте й романи читати?

— Звичайно. А хіба ви не читаете?

— І ми читаємо... — зітхнув керуючий і показав на грубезну, роздуту від паперів папку, що лежала перед ним. — Ось це томиче я мушу прочитати сьогодні. Таку «художню» літературу кожного дня зобов'язані «ковтати» і начальники шахт, і головні інженери.

— Навіщо ж псувати стільки паперу?

— А це вже спитайте там, нагорі... Ім згорі видніше!

Паперовий стиль керівництва так укоренився тут, що деякі вугільні трести перш за все прагнуть забезпечити себе вдосталь канцелярським приладдям. Відділ технічного постачання тресту «Орджонікідзевугілля», наприклад,

закупив стільки замків для письмових столів, що їх вистачить на 17 років! А чорнильних таблєток заготовували на 10,5 тисячі карбованців. Якщо писати у три зміни обома руками, то тих таблеток вистачить на... 40 років!

Чорнильне море, паперові береги! Неначе цикади, скрекочать друкарські машинки. Справжня канцелярська ідилія! Але шахт на цьому пейзажі не видно. Вони в канцеляристів десь там, на другому плані, в сизому тумані... І це не де-небудь, а в Донбасі!

Шаhtarів, звичайно, не можна обвинувачувати в тому, що вони закупають свої таланти в землю. Саме під землею і розквітають їхні таланти. Але, на жаль, і Міністерство вугільної промисловості УРСР, і комбінат «Сталінвугілля» можна обвинувачувати в тому, що вони закупають таланти шахтарів у... папери. Паперова лавина, що котиться згори, перешкоджає видавати вугілля на-гора.

Більше за всіх страждають від паперової лавини головні інженери — основні організатори виробництва. А якщо зважити ще й на те, що їх без кінця задзвонюють по телефону і заговорюють на незліченних засіданнях, — виникає питання: коли ж їм працювати? Коли думати про завтрашній день вуглевидобутку? Коли готувати новий фронт робіт, впроваджувати нову техніку?

Потопаючий хапається за соломинку, а керівники шахт, тонучи в паперах, змушені хапатися за телефони, щоб хоч як-небудь керувати виробництвом. А телефоном вугілля не нарубаєш! Вугілля на-гора не видзвониш!

Але і це ще не всі гальма. На одній шахті нам запропонували:

— Давайте підрахуємо, скільки припадає на одного головного інженера шахти різних інспекторів. Загинайте пальці. За місяць на шахті чотири рази бувають інспектори гірничого округу. Навідується й районний інспектор. Заглядає й інспектор-енергетик. Далі йдуть живою чергою: пожежний інспектор, інспектор котлонагляду, санінспектор, інспектор райкому профспілки... Що? Невистачає пальців? А ми ще не всіх інспекторів перерахували... І з кожним інспектором головний інженер повинен спуститися в шахту, скласти акт і обов'язково «розробити заходи». Пропав день... А таких днів, коли головний інженер перетворюється в поводиря, не менше десяти на місяць!

Впровадження нової техніки вимагає спеціальної організаційної підготовки. Інженерної

підготовки. Біля нової техніки, як кажуть шахтарі, «треба походити». А інженерам, як бачите, ніколи! Вони ходять не біля техніки, а біля інспекторів...

В одній шахтній газеті ми побачили малюнок: розлючений вугільний комбайн вривається до кабінету начальника шахти і кричить:

— Дайте роботу!

Видно, здорово допекло, коли навіть у машини терпець урвався. Та й як же він не урветься, коли на шахті ім. Леніна тресту «Макіїввугілля» є комбайни, які місяцями простоюють; коли на шахті № 15 тресту «Радянськвугілля» прохідницький комбайн ШБМ-І три місяці не могли спустити під землю; коли на шахтах комбінату «Сталінвугілля» третина комбайнів стоїть без руху. Не комбайни гризуть вугілля, а їх самих гризе іржа.

Керівники деяких шахт Донбасу не дають роботи своїм землякам-комбайнам «Донбас», неначе бояться, що їх звинуватять у сімействності. А комбайн, як кажуть шахтарі, «хороший хлопець» — він і видобуток дає, і заробіток.

Комбайнери шахти № 3—3-біс тресту «Чистяківантрацит» Микола Гончаров і Кузьма Редькін видобувають своїм комбайном «Донбас» по 19 тисяч тонн антрациту на місяць. Значить, не підводить їх земляк. Значить, варто з ним дружити!

Саме цього й не розуміють у комбінаті «Сталінвугілля». За минулий рік тут впроваджено менше половини запланованих комбайнів...

У комбінаті «Сталінвугілля» ще не полюбилі по-справжньому нову техніку. Розмов про неї багато ведеться, а комбайни стоять. І на ділі виходить, що комбайнам поки що тільки зуби заговорюють.

Комбінат «Сталінвугілля» в січні жодного разу не виконав добового завдання видобутку вугілля. Згори видали паперів понад всяку норму, а вугілля на-гора недодали. А відомо, що як згори, так і на-гора!

Добре було б, якби Міністерство вугільної промисловості України створило комбайн нової конструкції, який міг би розчистити всі канцелярські лави і штреки від паперових завалів. Тоді б і нова гірнична техніка, і передові методи праці швидше прищеплювались би на шахтах. І всі шахти видавали б нові гори вугілля на-гора!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,

Мал. Л. БОЙКА

У багатьох районах ще й досі використо-
вують клуби не за призначенням.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Дуже цікаві вистави відбуваються в нашому клубі. Оце підготує драмгурток п'єсу. Зйдуться глядачі: хто прийде раніше — сідає біля самої сцени, хто запізниться — стає позаду. Згодом задні починають натискувати на передніх і витискують їх аж на сцену. Сцена забита дійовими особами, але діяти вже ніхто не може.

Чому ж так виходить? Тому, що приміщення клубу дуже тісне, а охочих відвідувати його багато. Був у селі хороший клуб, але його зайняли під зернохосвище. Тепер, щоб знову перетворити зернохосвище на клуб, треба відремонтувати приміщення.

Звернулися ми до виконкому Горностаївської райради з проською відремонтувати клуб. А там тільки поспівчували, але нічим не допомогли. Писали ми й до виконкому обласної Ради. Теж співчують. Дійшли до Міністерства культури. І там нам поспівчували.

Виходить, як на нашій сцені: дійових осіб багато, а ніхто не діє. Може, хоч ти, Перче, щось удієш, щоб одремонтувати наш клуб?

Є. ШАЛЬКО,
секретар комсомольської організації
колгоспу ім. Енгельса.

с. Маринське на Херсонщині.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

От якби приїхав ти до нас, на рудник «Червоногвардієць», та завітав у їдальню, та привітався:

— Здоровенькі були! Зайшов провідать, щоб дали пообідать.

Ми певні, що ти облизня піймав би. Завідуюча їдальнею Ганна Федорівна Момон не дала б тобі ні вареного, ні печеного. Посоромилась би.

Страви готують у нас дуже погано. Офіціантки обслужують робітників, як сонні. На скарги відвідувачів завідуюча завжди співає однієї: — Я й не топила, я й не варила... Поварові кажіть.

Добре було б, якби ти прогулявся з своєю мітлою по їдальні й по руднику та примусив наших кулінарів і начальників-постачальників хоч раків напекти добросовісно!

А. ПРОКОЛИШИН.

м. Кривий Ріг.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Для чого існують готелі? Хто є головною, так би мовити, центральною фігурою в цьому закладі побутового обслуговування приїжджих? Відповідь на ці запитання здається тобі, друже Перче, цілком очевидною.

Не знає вагань у цьому питанні і директор кіровоградського готелю «Україна» П. Г. Рейзвіх: — Центральна фігура в готелі — це сам директор.

Виходячи з цього, Рейзвіх обладнав собі затишний кабінет за рахунок житлової площі. Потім він переобладнав під канцелярію ще три готельні кімнати.

Якщо не зупинять Рейзвіха, він перетворить готель на суцільну канцелярію.

С. НОСЕНКО.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Недавно на твоїх сторінках ми бачили карикатуру: скарга потрапляє на перевірку до того, на кого скаржаться, а той її «перевіряє» так, що з неї лишаються тільки ріжки та ніжки...

Розглядали ми її й сміялися. А тепер при згадці про цю карикатуру нам стає сумно. І ось чому.

На Посту-Волинському працює головним бухгалтером енергодільниці Попова Т. М. Листи про її бюрократичні витівки наша редакція одержує дуже часто. Добре знаючи, що грубого й бездушного головбуха підтримує й захищає начальник служби т. Браєрський, ми вирішили передати скарги на Попову в «Робочую газету». Перевірили факти, подали дописа й через місяць дізналися, що наші

— Як працює ваш клуб?
— Аж дим іде!

матеріали редакція «Робочей газети» надіслала на перевірку... начальникові служби т. Браєрському.

І трапилось в натурі те, що ми бачили на карикатурі.

Що й казати, дивні уявлення про перевірку скарг збереглися в «Робочей газеті». Уявлення — просто-таки карикатурні.

РОЗОВ,
редактор дільничної газети
«Електрифікатор».

Південно-Західна залізниця.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У замітці «Сила масла» (Перець № 18 за 1954 р.) розповідалося про зловживання завідуючого Надвірнянським м'ясокомбінатом Дем'яненка Г. Г.

Як повідомив Станіславський обком КП України, виконком Надвірнянської райради зняв Дем'яненка з роботи.

★ Ревізія, проведена на Чупахівському відгодівньому пункті (Сумська обл.), виявила ряд недоліків і зловживань, проте винних покарано не було. Про це писалося в замітці «Повезло!», надрукованій у № 1 журналу.

Після виступу Перця комірника Лакізу та бригадира Боровенського з роботи знято. Матеріали ревізії передані органам прокуратури.

★ У тому ж номері було надруковано замітку «Дорога душа» про порушення фінансової дисципліни на Житомирському м'ясокомбінаті, внаслідок чого протягом 1954 р. було неправильно витрачено й роздано понад 200 тис. крб.

Як повідомив редакцію прокурор Житомирської обл. т. Хмара, факти, наведені в замітці, ствердились. Прокурору м. Житомира дано вказівку стягнути гроші з осіб, що незаконно їх одержали, а керівництво м'ясокомбінату притягнути до відповідальності в дисциплінарному порядку.

★ У «Перчанському телевізорі» (Перець № 1) розповідалося про те, що в радгоспі «Оленівський» (Сталінська обл.) дуже погано зберігаються сільськогосподарські машини.

Сталінський трест радгоспів, який перевірів стан зберігання машин у радгоспі, підтвердив наведені факти. Матеріали перевірки передано слідчим органам.

★ У замітці «Гранатометник» (Перець № 2) розповідалося про те, що Львівський ресорний завод випускає браковану продукцію.

Як повідомив секретар Львівського міськкому КП України т. Коваль, факти, наведені в замітці, ствердились. Директора заводу т. Спичку з роботи знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (304) (на українському мові). Підписано до друку 28.II. 1955 р. Папір 70×108¹/₈—0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 02435.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 722. Тираж 125 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Бонна з Вашингтона.